

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 017168 24 Kž 2
Sarajevo, 08.07.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Ismete Mujanović kao predsjednice vijeća, dr. sc. Mirze Hukeljića i Sonje Radošević kao članova vijeća, uz sudjelovanje Senide Kurtović kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.Č., zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 2., u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog saobraćaja iz člana 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja iz Bihaća i branitelja optuženog S.Č., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 017168 23 K 2 od 31.10.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 08.07.2024. godine, u prisustvu federalnog tužitelja Nihada Halilčevića, optuženog S.Č. i njegovog branitelja, advokata Jasmina Abdagića iz Cazina i punomoćnika oštećenog Huseina Macanovića, advokata Tarika Velića iz Sarajeva, d o n i o j e

P R E S U D U

Žalbe kantonalnog tužitelja iz Bihaća i branitelja optuženog S.Č. se odbijaju kao neosnovane i presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 017168 23 K 2 od 31.10.2023. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 017168 23 K 2 od 31.10.2023. godine optuženi S.Č. oglašen je krivim zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 4., u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog saobraćaja iz člana 332. stav 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH) i osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci. Na osnovu člana 77. stav 1. KZ FBiH optuženom je izrečena mjera sigurnosti zabrane upravljanja motornim vozilom „B“ kategorije u trajanju od 1 (jedne) godine, računajući od pravosnažnosti presude, s tim da se vrijeme izdržavanja kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja ove mjere. Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) optuženi je obavezan na plaćanje troškova krivičnog postupka u iznosu od 1.952,67 KM i paušal u iznosu od 200,00 KM, koje je dužan uplatiti u roku od 15

dana od dana pravosnažnosti presude. Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH porodica oštećenog je sa imovinskopравnim zahtjevom upućena na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio kantonalni tužitelj iz Bihaća (kantonalni tužitelj) zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači i optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju. Na osnovu člana 319. stav 1. ZKP FBiH u žalbi je zatražio da nadležni tužitelj bude obaviješten o sjednici vijeća ovog suda.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio i branitelj optuženog, advokat Jasmin Abdagić iz Cazina, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači tako što će se optuženi osloboditi od optužbe, ili da se pobijana presuda preinači tako što će se optuženom izreći sankcija uvažavajući doprinos oštećenog i sve olakšavajuće okolnosti, ili da se pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine. Na osnovu člana 319. stav 1. ZKP FBiH u žalbi je zatražio da bude obaviješten o sjednici vijeća ovog suda.

Federalni tužitelj je podneskom broj T01 0 KTŽ 0038606 24 4 od 05.03.2024. godine predložio da se uvaži žalba kantonalnog tužitelja i preinači prvostepena presuda u odluci o kazni, tako da se optuženom izrekne kazna zatvora u trajanju dužem od izrečene, te da se žalba branitelja optuženog S.Č. odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda koja je održana u skladu sa članom 319. ZKP FBiH, federalni tužitelj je naveo da u cijelosti ostaje kod osnova, navoda i prijedloga iz žalbe kantonalnog tužitelja i podneska od 05.03.2024. godine. Na istoj sjednici, branitelj optuženog je u cijelosti ostao kod osnova, razloga i prijedloga iz podnesene žalbe. Punomoćnik oštećenog je naveo da se pridružuje navodima federalnog tužitelja.

Ovaj sud je, na osnovu člana 321. ZKP FBiH, ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda kantonalnog tužitelja i branitelja optuženog, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci, iz sljedećih razloga:

Branitelj optuženog u žalbi ukazuje je izreka proturječna razlozima presude i da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. U žalbi ističe da je u izreci pobijane presude navedeno da je optuženi kritične prilike upravljao vozilom bez važeće vozačke dozvole suprotno članu 172. stav 1. Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini (ZOBS) i pod dejstvom alkohola suprotno članu 174. stav 12. istoga zakona, te da je pod tim okolnostima i u takvom stanju „došao na zakrivljeni dio puta.. kojom prilikom je bio svjestan da upravlja vozilom bez važeće vozačke dozvole, u alkoholiziranom stanju.. i u takvom stanju dovodi u opasnost život ljudi i imovinu, a na šta je pristao..“, dok je u obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud, prvenstveno ocjenom iskaza vještaka saobraćajne struke Esada Hrnjice, naveo da je uzrok saobraćajne nezgode neprilagođena brzina kretanja vozila, a ne druga kršenja propisa ZOBS koja predstavljaju propuste u saobraćaju, ali nisu uzrok nesreće, radi čega je, po stavu iz žalbe, izreka presude proturječna datim razlozima.

Ovim žalbenim navodima nije dovedena u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Naime, u izreci pobijane presude je, između ostalog, navedeno da je optuženi kao učesnik u saobraćaju kršio saobraćajne propise na način da je kritične prilike, suprotno članu 172 stav 1. ZOBS upravljao vozilom bez važeće vozačke dozvole, suprotno članu 174 stav 1. ZOBS upravljao vozilom pod dejstvom alkohola u pripitom stanju sa koncentracijom alkohola u krvi od najmanje 1.43 g/kg i suprotno članu 43. stav 1. ZOBS prije ulaska u krivinu propustio prilagoditi brzinu kretanja vozila karakteristikama i stanju puta, te preglednosti puta na način da brzinu kretanja vozila nije smanjio sa 94 km/h na najviše 78 km/h, pri kojoj brzini bi mogao savladati predmetnu krivinu, iako je sa udaljenosti od najmanje 120 metara mogao uočiti nastupanje krivine, te je mogao umjerenim kočenjem na udaljenosti od najmanje 44 metra od tē krivine smanjiti brzinu kretanja vozila na 78 km/h. Međutim, u izreci pobijane presude je u pogledu psihičkog odnosa učinitelja prema djelu navedeno da je optuženi kritične prilike „bio svjestan da upravlja vozilom brzinom koja nije prilagođena postojećoj saobraćajnoj situaciji i da upravljajući vozilom pod takvim okolnostima i u takvom stanju može dovesti u opasnost život ljudi, olako držeći da do toga neće doći, započeo savladavanje pomenute krivine brzinom od 94 km/h uslijed čega je došlo do proklizavanja, bočnog zanošenja a na kraju i do slijetanja vozila sa desne strane na pješčano proširenje i zemljanu podlogu izvan kolovoza...“ iz čega slijedi da nisu tačni navodi iz žalbe da je u izreci pobijane presude u pogledu psihičkog odnosa učinitelja prema djelu navedeno „kojom prilikom je (optuženi) bio svjestan da upravlja vozilom bez važeće vozačke dozvole, u alkoholiziranom stanju.. i u takvom stanju dovodi u opasnost život ljudi i imovinu, a na šta je pristao...“. Kako iz izreke pobijane presude slijedi da je sviješću optuženog u odnosu na nastupanje zabranjene posljedice obuhvaćeno kršenje odredbe člana 43. ZOBS (neprilagođena brzina kretanja vozila karakteristikama i stanju puta, te preglednosti puta), a ne drugih odredbi ZOBS na koje se ukazuje žalbom, te da je u odnosu na nastupanje zabranjene posljedice optuženi olako držao da ista neće nastupiti, a ne da je na nju pristao, te kako iz izreke pobijane presude proizilazi da je nastupanje zabranjene posljedice u uzročnoj vezi sa kršenjem odredbe člana 43. sav 1. ZOBS, a ne drugih saobraćajnih propisa, onda izreka pobijane presude, iako su u njoj navedena i druga kršenja odredbi ZOBS, nije proturječna razlozima iz obrazloženja pobijane presude u kojima je prvostepeni sud naveo da su kršenje odredbe člana 43. ZOBS i neprilagođena brzina kretanja u direktnoj uzročnoj vezi sa nastupilom posljedicom, a da to nisu i druga kršenja blanketnih propisa iz člana 172. stav 1. ZOBS (upravljanje vozilom bez važeće vozačke dozvole) i člana 174. stav 1. ZOBS (vožnja u pripitom stanju sa koncentracijom alkohola u krvi od 1,43 g/kg), pa stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Branitelj optuženog u žalbi ukazuje da su u pobijanoj presudi izostali razlozi za zaključak u čemu se ogleda grubo kršenje saobraćajnih propisa kao jedan od činjeničnih osnova za zaključak o umišljajnom ugrožavanju bezbjednosti javnog saobraćaja. U tom smislu navodi da pobijana presuda ne sadrži razloge za zaključak da je optuženi upravljao vozilom u pripitom stanju, a koje stanje je dovelo do saobraćajne nezgode. Osim toga, navodi da formulacija „bez važeće vozačke dozvole“ nije tačna, obzirom da je u konkretnoj situaciji vozačka dozvola bila oduzeta od optuženog radi neplaćenih kazni, ali da to, po navodima iz žalbe, nema za posljedicu „oglašavanje nevažećom“ vozačke dozvole optuženog. Međutim, optuženi je u ovim žalbenim

prigovorima izgubio iz vida da je izrekom pobijane presude optuženi oglašen krivim zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 4., u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog saobraćaja iz člana 332. stav 3. KZ FBiH, dakle za krivično djelo učinjeno iz nehata, a ne za krivično djelo učinjeno sa umišljajem za koje je bio optužen (Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 2., u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog saobraćaja iz člana 332. stav 1. KZ FBiH), pa se ovi žalbeni navodi ocjenjuju irelevantnim u odnosu na pobijanu presudu. Osim toga, kako iz izreke pobijane presude slijedi da je optuženi oglašen krivim jer je bio svjestan da upravlja vozilom brzinom koja nije prilagođena postojećoj saobraćajnoj situaciji i da upravljajući vozilom pod takvim okolnostima i u takvom stanju može dovesti u opasnost život ljudi, olako držeći da do toga neće doći, slijedi da time što obrazloženje pobijane presude ne sadrži razloge za zaključak da je optuženi upravljao vozilom u pripitom stanju i bez važeće vozačke dozvole nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka, obzirom da se radi o činjenicama koje nisu odlučne za zaključak o kršenju odredbi ZOBS u pogledu neprilagođene brzine kretanja vozila karakteristikama i stanju puta, te preglednosti puta za čije kršenje je optuženi oglašen krivim.

Ukazujući da je u pobijanoj presudi izostalo „obrazloženje izvedenih dokaza“, branitelj optuženog u žalbi ističe da je prvostepeni sud propustio navesti „šta sud smatra dokazanim iz iskaza svjedoka R.A., K.A., H.S., M.A., koji nisu neposredni očevici saobraćajne nezgode“. Međutim, iz obrazloženja pobijane presude (stranica 8.) proizilazi da je prvostepeni sud prilikom ocjene iskaza navedenih svjedoka imao u vidu da se radi o svjedocima koji nisu neposredni očevici saobraćajne nezgode, te da je cijenio njihove iskaze o zapažanjima nakon dolaska na lice mjesta poslije kritičnog događaja, nalazeći da su saglasni drugim dokazima subjektivne i objektivne prirode, a prije svega nalazima i mišljenjima vještaka saobraćajne struke Esada Hrnjice i vještaka mašinske struke Rame Halilovića, pa stoga nisu prihvatljivi navodi iz žalbe da prvostepeni sud nije cijenio navedene dokaze, odnosno da nije naveo šta smatra dokazanim iz iskaza ovih svjedoka.

Ukazujući na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje branitelj optuženog u žalbi ističe da je odbrana u toku cijelog postupka ukazivala prvostepenom sudu da je nevezanjem sigurnosnog pojasa oštećeni doprinio smrtnoj posljedici, a što je prvostepeni sud propustio da utvrdi. U žalbi navodi da prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude nije dao pravilno obrazloženje uzroka nastupanja štetne posljedice i da je pogrešno utvrdio da je optuženi uslijed vožnje bez vozačke dozvole i u alkoholiziranom stanju pristao na posljedicu koja je nastupila.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

Sa aspekta postojanja predmetnog krivičnog djela nije od značaja to što smrtno stradali oštećeni nije bio vezan sigurnosnim pojasom, jer ta okolnost ne isključuje krivičnopravnu relevantnu uzročnu povezanost između propusta u vožnji optuženog i nastupile posljedice, ali ista može biti od značaja za odluku o kazni. Naime, branitelj optuženog žalbom ne dovodi u pitanje zaključak prvostepenog suda o uzročnoj povezanosti propusta u vožnji optuženog (neprilagođena brzina kretanja vozila) uslijed kojeg je došlo do slijetanja vozila sa ceste i udarca u betonsku prepreku sa nastupilom posljedicom (povrede koje je oštećeni zadobio u unutrašnjosti vozila, a koje su u konačnici dovele do smrtnog ishoda). Stoga se nije mogla prihvatiti žalbena tvrdnja branitelja optuženog da je prvostepeni sud propustio utvrditi da je oštećeni nevezanjem

pojasa doprinio smrtnoj, jer time nije dovedena u pitanje utvrđena uzročna povezanost propusta u vožnji optuženog i nastupile posljedice. Međutim, okolnost da oštećeni prilikom kritičnog događaja nije bio vezan je prvostepeni sud cijenio kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog.

Nadalje, neprihvatljivi su uopćeni navodi iz žalbe branitelja optuženog da prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude nije naveo pravilno obrazloženje uzroka nastupanja štetne posljedice, obzirom da branitelj optuženog ne iznosi argumentaciju u čemu se ogleda nepravilnost datih razloga prvostepenog suda. Nisu prihvatljivi ni navodi iz žalbe branitelja optuženog da prvostepeni sud „pogrešno utvrđuje činjenično stanje navodeći da je optuženi uslijed vožnje bez vozačke dozvole i u alkoholiziranom stanju pristao na posljedicu koja je nastupila“, obzirom da je u izreci pobijane presude navedeno da je optuženi „bio svjestan da upravlja vozilom brzinom koja nije prilagođena postojećoj saobraćajnoj situaciji i da upravljajući vozilom pod takvim okolnostima i u takvom stanju može dovesti u opasnost život ljudi, olako držeći da do toga neće doći“, iz čega slijedi da navodi iz žalbe branitelja optuženog nisu osnovani.

Osporavajući odluku o kazni, kantonalni tužitelj u žalbi navodi da prvostepeni sud nije mogao cijeniti kao olakšavajuću okolnost to što oštećeni A.M. prilikom kritičnog događaja nije bio vezan, jer je optuženi morao biti svjestan ove okolnosti obzirom da je oštećeni sjedio sa njim u automobilu. Sa druge strane, branitelj optuženog u žalbi ističe da prvostepeni sud, iako je naveo da je cijenio kao olakšavajuću okolnost to što oštećeni nije bio vezan sigurnosnim pojasom, u pobijanoj presudi nije konkretizirao koliki je taj doprinos oštećenog, te u tom smislu u žalbi iznosi tvrdnju da do nastupanja smrtne posljedice oštećenog ne bi ni došlo da je oštećeni bio vezan sigurnosnim pojasom, a za šta nalazi osnov u iskazu vještaka medicinske struke, te ističe da tu okolnost prvostepeni sud nije cijenio. Nadalje, kantonalni tužitelj u žalbi navodi da prilikom odmjeravanja kazne optuženom prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri dao značaja okolnostima da je optuženi četiri godine prije predmetne saobraćajne nezgode upravljao motornim vozilom bez vozačke dozvole, da je imao preko 40 pravosnažno utvrđenih kazni i da je i nakon predmetne saobraćajne nezgode nastavio upravljati motornim vozilom bez vozačke dozvole, kršeći saobraćajne propise, te da je prilikom učinjenja predmetnog krivičnog djela bio u alkoholiziranom stanju. Branitelj optuženog u žalbi navodi da prvostepeni sud nije cijenio kao olakšavajuće okolnosti to što je optuženi mlad čovjek koji je zasnovao porodicu, te da je, po iskazima svjedoka, oštećenom pružao prvu pomoć i plakao. Osim toga, u žalbi ističe da je prvostepeni sud cijenio kao otežavajuću okolnost to što je optuženi ranije osuđivan za krivično djelo koje nema „nikakve veze“ sa predmetnim krivičnim djelom i da je ta presuda po sili zakona morala biti brisana. Ističe i to da je prvostepeni sud cijenio kao otežavajuću okolnost dug optuženog po osnovu neplaćenih kazni iz prekršajnih postupaka, iako su te kazne mogle nastati i u drugim prekršajnim postupcima (npr. radi prekršaja iz oblasti radnih i inspeksijskih poslova i dr.) U konačnici, branitelj optuženog u žalbi ukazuje na presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 014575 20 K, 01 0 K 013486 18 K i 01 0 K 013985 18 K u kojima je taj sud optuženima „za ovu vrstu krivičnih djela“ izricao blaže kazne zatvora (u rasponu od jedne godine do jedne godine i šest mjeseci).

Ovim žalbenim navodima nije dovedena u pitanje pravilnost odluke o kazni iz pobijane presude.

Neprihvatljivi su žalbeni navodi kantonalnog tužitelja da prvostepeni sud nije mogao cijiniti kao olakšavajuću okolnost to što oštećeni nije bio vezan sigurnosnim pojasom, obzirom da prvostepeni sud navedenu okolnost dovodi u vezu sa nalazom i mišljenjem vještaka medicinske struke iz kojeg proizilazi da je ta okolnost utjecala na mnogobrojnost i težinu povreda oštećenog, pa je ista, i po stavu ovog suda, mogla biti uzeta u obzir kao olakšavajuća okolnost.

Neprihvatljiva je i žalbena tvrdnja branitelja optuženog da je prvostepeni sud propustio cijiniti kao olakšavajuću okolnost to da do nastupanja smrtne posljedice oštećenog ne bi došlo da je oštećeni bio vezan sigurnosnim pojasom, obzirom da iz iskaza vještaka sudske medicine dr. Dževada Durmiševića sa pretresa od 11.11.2022. godine (na koji se branitelj u žalbi poziva) ne proizilazi tačnim da se taj vještak izjasnio da do nastupanja smrtne posljedice ne bi došlo da je oštećeni bio vezan, već se vještak izjasnio o takvoj mogućnosti („možda bi ostao živ“).

Neosnovani su žalbeni navodi kantonalnog tužitelja da prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio ponašanje optuženog u javnom saobraćaju prije predmetne saobraćajne nezgode, kao i činjenicu da je u konkretnoj situaciji bio u alkoholiziranom stanju. Naime, iz pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud imao u vidu raniju višestruku kažnjavanost optuženog za prekršaje iz oblasti ZOBS, kao i to da je u kritično vrijeme bio u alkoholiziranom stanju sa koncentracijom alkohola u krvi od 1,43 g/kg, te je tim okolnostima dao odgovarajući značaj. Kako kantonalni tužitelj u žalbi nije ukazao zbog čega je navedenim okolnostima prvostepeni sud više trebao dati na značaju, to isti nisu doveli u pitanje pravilnost odluke o kazni.

Neprihvatljivi su i žalbeni navodi branitelja optuženog da prvostepeni sud nije cijenio kao olakšavajuće okolnosti to što je optuženi porodičan čovjek, obzirom da iz pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud ovu okolnost imao u vidu i dao joj odgovarajući značaj, a žalbom branitelja optuženog se ne ukazuje zbog čega je toj okolnosti prvostepeni sud više trebao dati na značaju.

Nadalje, prvostepeni sud je cijenio i ponašanje optuženog nakon učinjenog krivičnog djela, ali je naveo da ono ne može biti uzeto u obzir kao olakšavajuća okolnost obzirom da iz iskaza optuženog i svjedoka A.K. proizilazi sumnja da je optuženi upravljanje motornim vozilom nakon saobraćajne nezgode u kojoj je smrtno stradao oštećeni prebacivao na oštećenog. Kako se ovi razlozi prvostepenog suda ne dovode u pitanje žalbom branitelja optuženog, ne može se prihvatiti ni žalbeni navod da je prvostepeni sud ponašanje optuženog nakon učinjenog krivičnog djela trebao uzeti u obzir kao olakšavajuću okolnost.

Nisu se mogli prihvatiti žalbeni navodi branitelja optuženog da prvostepeni sud nije mogao cijiniti raniju osuđivanost optuženog kao otežavajuću okolnost, jer je ta ranija osuda, po navodima iz žalbe, trebala biti brisana iz kaznene evidencije i ne radi se o osudi za krivično djelo koje je u vezi sa predmetnim krivičnim djelom. Naime, branitelj optuženog u žalbi uopće ne argumentira zbog čega navedena osuda nema „nikakve veze“ sa predmetnim krivičnim djelom, te ne obrazlaže svoju tvrdnju, niti ukazuje na konkretne činjenice i okolnosti radi kojih su se stekli uvjeti za brisanje te osude iz kaznene evidencije optuženog, pa su ovi navodi ocijenjeni kao paušalni.

Nisu prihvatljive ni žalbene tvrdnje branitelja optuženog da je iznos neplaćenog duga za prekršajne kazne, koji je prvostepeni sud cijenio kao otežavajuću okolnost na strani optuženog, mogao nastati iz neplaćenih prekršaja iz oblasti radnih odnosa, inspeksijskih poslova i sl., obzirom da branitelj u žalbi ne ukazuje na takve eventualne konkretne primjere, pa je ovaj žalbeni navod paušalan.

U konačnici, pozivanjem na odluke o kazni iz drugih presuda Kantonalnog suda u Bihaću ne može se dovesti u pitanje odluka o kazni u konkretnoj situaciji, obzirom da se kazna odmjerava i izriče u svakom konkretnom slučaju, imajući u vidu niz okolnosti koje utiču na to da kazna bude manja ili veća.

Branitelj optuženog u žalbi osporava odluku o troškovima krivičnog postupka navodima da je optuženi nezaposlen i bez stalnih primanja, te predlaže da se optuženi oslobodi plaćanja tih troškova.

Ovako paušalno iznesenim žalbenim tvrdnjama branitelja optuženog nije mogla biti dovedena u pitanje odluka o troškovima. Osim toga, odredbom člana 202. stav 4 ZKP FBiH propisano je, između ostalog, da ako se nakon donošenja odluke o troškovima utvrdi da bi plaćanjem troškova bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog ili osobe koju je on dužan da izdržava, tada se optuženi može posebnim rješenjem osloboditi dužnosti naknade troškova krivičnog postupka.

Iz svih naprijed navedenih razloga, ovaj sud je na osnovu člana 328. ZKP FBiH odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Senida Kurtović,s.r.

Predsjednica vijeća
Ismeta Mujanović,s.r.